

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

10. PROSINCE 2017

Z obsahu:

Mše svatá je modlitba

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
15. listopadu 2017
- strana 2 -

Blahoslavený

Jan Karel Steeb
Libor Rösner
- strana 4 -

Znamení doby

Úvod k přednášce,
kterou pronesl arcibiskup
Charles J. Chaput
- strana 6 -

Budoucnost patří Bohu

Mons. Charles J. Chaput
- strana 6 -

Ani oko nevidělo... (6)

F. J. Boudreaux SJ
- strana 8 -

Nikdo mne neudělal tak šťastnou

Alexa Gaspariová
- strana 9 -

Radost ze života tam, kde se zdá, že už nic nemá smysl!

- strana 12 -

Suma o darech svatého Josefa (92)

- strana 13 -

*Ticho modlitby vede k poznání Boha
a k lásce k Němu.*

Mše svatá je modlitba (Lk 11,1-4)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
15. listopadu 2017 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezi věnované mši svaté. Porozumění kráse eucharistické slavnosti bych rád začal od velmi jednoduchého aspektu, že totiž mše je modlitbou, ba dokonce je povytce tou nejvznešenější, nejvelebnější a zároveň „nejkonkrétnější“ modlitbou. Je setkáním lásky s Bohem skrze jeho Slovo a skrze Ježíšovo Tělo a Krev. Je to setkání s Pánem.

Nejprve si však musíme odpovědět na jednu otázku. Co je vlastně modlitba? Je

to především dialog, osobní vztah s Bohem. A člověk byl stvořen jako bytost, která má osobní vztah s Bohem a realizuje se plně pouze v setkání se svým Stvořitelem. Cesta života vede vstříc definitivnímu setkání s Pánem.

Knihy Geneze tvrdí, že člověk byl stvořen k obrazu a podobě Boha, který je Otcem i Synem i Duchem Svatým, dokonalým vztahem lásky, kterou je jednota. Z toho můžeme chápat, že my všichni jsme stvořeni, abychom navázali dokonalý vztah lásky v nepřetrži-

tém dávání a přijímání a tak mohli nalézt plnost svého bytí.

Když byl Mojžíš před hořícím keřem povolán Bohem, tázal se, jaké je jeho jméno. A co odpověděl Bůh? „Já jsem, který jsem.“ (Ex 3,14) Tento výraz ve svém původním smyslu vyjadřuje *přítomnost a přítomnost*. Bůh totiž vzápětí dodává: „Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův.“ (v. 15) Tak také Kristus, když povolává svoje učedníky, volá je, aby byli *s Ním*. Toto je tedy největší milost: můžeme zakoušet, že mše, Eucharistie je výsostným momentem přebývání s Ježíšem a skrze Něho s Bohem a s bratřími.

Modlit se znamená také – jako v každém opravdovém dialogu – umět setrvat v mlčení. V dialozích existují momenty

Pokračování na str. 5

Ta slova pronesená papežem Pavlem VI. při beatifikaci Jana Karla Steeba by měla platit o každém z nás: „Nebyl člověkem mnoha slov, ale člověkem mnoha skutků, ryzí víry a nezlomné vůle.“ (str. 4–5) Svět, ve kterém žijeme, je zahlcen slovy. Žel, nejsilněji jsou však slyšet slova falešná, vzdálená pravdě Boha Stvořitele, slova vyzývající k tomu, abychom si užili život naplno a ukojili své smysly všemi možnými i nemožnými „radostmi“, dokud na tomto světě jsme. Skvělý námět k rozjímání v době adventní! Aníž by si to d'ábel, našeptávající světu myšlenky konzumu a egoismu, přál, paradoxně lze ve výzvě „užívat si života“ spatřit zásadní otázku adventu: Život zde na zemi nemá dlouhého trvání, a co bude potom? My křesťané víme, že následuje život věčný, a to v konečné podobě buď v nebi, nebo v pekle. Čili logicky nelze na tomto světě žít jen pro svůj „požitek“, jelikož ten sám o sobě má jen dočasnou platnost. Je třeba myslet dále, na něco mnohem vznešenějšího, dokonalejšího, nikdy nekončícího, na věčné štěstí...

Nesmíme ovšem podlehnout dojmu, že dobro ve světě neexistuje a že se Bůh nestará. Opak je pravdou! Jak však zachytit Boží stopu v tomto světě? V tichu... V Bibli najdeme dost příkladů, kdy se Bůh projevuje v tichu. Proto je úkolem

Editorial

nás křesťanů, abychom do světa, ve kterém žijeme, vnašeli ticho – tak vytváříme prostor pro osobní setkání s Trojjediným Bohem, který je jediným pravým Zdrojem lidského štěstí a skutečným a dokonalým naplněním veškerých tužeb člověka. S tím jde ruku v ruce život modlitby, jejíž podstatnou částí je právě mlčení: mám-li hovořit s druhým (Bohem), pak se musím i já ztišit a naslouchat mu. Jak říká filadelfský arcibiskup Charles J. Chaput: „Když se nebudeme modlit, nemůžeme Boha ani poznat, ani milovat.“ Tento arcibiskup velmi trefně rozpoznává znamení doby a jeho myšlenky jsou vhodné k zamýšlení nejen v době adventní. (str. 6–7)

Potřebujeme-li příklad Boží péče o člověka v současnosti, pak se nabízí životní svědectví Ricardy Gasserové, mladé rakouské učitelky náboženství, zapálené pro hlásání Ježíšovy radostné zvěsti. (str. 9–11) Budeme-li dostatečně vnímaví, vyčteme z jejího osudu, jak důležitou roli hraje modlitba a pokorné sebeodevzdání do rukou Božích. Konečně to je její poselství pro všechny čtenáře: O co více se Bohu svěříme, o to lépe se nám bude dařit. Není však možné vážit to lidským pohledem. Podíváme-li se na mysl

onoho „dařit se“ z pohledu Boha, pak to znamená nikoliv ukojení smyslů a utěšení našich slabostí, ale jde o „životní úroveň“ lidské duše. Je to záležitost individuální, jedinečná, protože každý jsme originální Boží stvoření. Bude-li šťastná naše duše, pak nic z toho, co zde na zemi prožíváme, nám nemůže vzít radost z Boží přítomnosti v nás. Do důsledku vzato: Chceme-li být naplněni Bohem a prožívat obrovské štěstí už zde na zemi, pak je potřeba, aby naše duše žila láskou, pokud možno bez poskvrny hříchu. A čím čistější bude naše duše, tím radostnější a hodnotnější bude náš pozemský i věčný život. A tím více se nám bude dařit měnit svět kolem nás...

Adventní čas nás vede rovněž k tomu, abychom mysleli na štěstí druhých. To je správné. Ale pamatujme, že štěstí nespočívá ve věcech, a už vůbec ne v jejich úmerném shánění; a nespočívá ani v ukojení lidských smyslů. Opravdové lidské štěstí přichází přes ticho lidské duše. A jak šťastná je duše, která je plná Boha!

Prosme tedy naši věrnou průvodkyni adventem, Pannu Marii, aby nám pomáhala uchovat v našich srdcích ticho, ve kterém budeme nacházet Boha a jeho svatou vůli, jejímž naplňováním kráčíme cestou k věčnému štěstí.

Daniel Dehner

Cas příchodu vytouženého Vykupitele se přiblížil o jeden týden. Sestoupí k nám, aby mocným ramenem shromáždil své stádo. Věnuj pozornost dnešním svatým textům, které přinášejí odpověď na otázky, které jsou často na přetřesu a jistě zajímají i tebe.

Někteří lidé Ho obviňují z otálení. Zdá se jim, jako by Ho příliš dlouho marně volali. Jeho příchod však neuspíší pouhé volání. Nestačí jen čekat a spoléhat na Boží zásah. Jistě je jeho spása blízko těm, kteří se Ho bojí.⁽¹⁾ Mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté.

Jak je to však s naší připraveností na jeho příchod? To, na čem Pánu nejvíce záleží, je náš co největší prospěch. Ten však předpokládá, aby se podle jeho vůle všichni dali na pokání. Příliš jsme se od něho vzdálili a ze zpozemštělé mysli se povážlivě vytrácí i naše nedostatečná představa o jeho dokonalosti. Kdyby ihned vyhověl naší nedočkavosti, neobstáli bychom při jeho příchodu před jeho tváří. Není to On, kdo váhá s příchodem. Jsme to my, kdo váháme otevřít Mu dokořán brány svým úplným obrácením. Proto posílá před sebou své posly. Všude po světě je slyšet jejich hlas, až na konec světa jejich slova.⁽²⁾ Nediv se proto, jestliže slyšíš odevšad opakovat totéž. To pro naši spásu zní ty hlasy tak dlouho, dokud nebudou vyslyšeny. Nestačí uslyšet, je třeba poslechnout. A tak ačkoliv my jsme netrpěliví z jeho trpělivosti, On svou trpělivost s námi neztrácí.

Vzkazuje nám po svatém Pavlu, že jeho příchod může uspišit jedině náš svatý a zbožný život. Co znamená svatost a zbožnost? Naše obrácení má změnit panující obrácený řád: místo abychom Boha přizpůsobovali svému obrazu, musíme podle Božího obrazu obnovit sami sebe. To znamená hledat dokonalou shodu s jeho božskou vůlí. Myslíš, že je ve shodě s jeho vůlí toužit, aby přišel a očistil svět ode všech, kteří se ti protíví pro svou hříšnost, a vytvořil prostor jen pro spravedlivé? A odkud máš jistotu, že tě radí mezi spravedlivé? Nevylučuje tě z jejich počtu právě taková představa?

Čím obtížnější ti připadá žít uprostřed bezbožných, čím více jsi nešťastný, že kolem tebe všichni pobloudili a nikdo nedělá dobro⁽³⁾, tím více bys měl přemýš-

Hlasatelé milosrdenství

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Posílám posla před svou tváří!

let, jaký je tvůj podíl na tomto smutném stavu. Neměli právě z tvého chování poznávat, co je to svatost a zbožnost a jak svatý a dobrý je Bůh? Jak mají poznávat jeho slitovnost ti, kteří Ho nepoznali, když ti, kteří ho znají, se dovolávají jen jeho moci a síly?

Pán chce zvítězit a obnovit tvárnost země⁽⁴⁾, nikoliv však silou. Bude to vítězství jeho Srdce. On nechce přijít jako neúprosný soudce, ale jako pastýř, který pase své stádo, ve svém klíně nosí beránky a šetrně vodi březí ovečky.

Zdá se ti nemožné, aby pouhou láskou bylo přemoženo všechno zlo, které se kolem tak bezostyšně šíří? Pak ovšem sám na sobě dokazuješ, jak málo znáš milosrdného Pána. Pohleď sám na sebe. Neosvědčil na tobě moc své slitovnosti, když tě přivedl k sobě? Zapomněl jsi, odkud tě Pán pozvedl? Myslíš si snad, že při své dosavadní malátnosti a vlačnosti jsi menší zázrak milosti než obrácení těch, jejichž zatvrzelost ti připadá nepřekonatelná?

Jen si přiznej, že i u tebe se Pán setkává s nedůvěrou a zatvrzelostí. Tvoje nedůvěra spočívá v tom, že se nechceš svěřit láskyplné moci a vedení svého Pána, ačkoliv ti Pán již tak dlouho nabízí, abys Mu dovolil ji překonat. Tvoje zatvrzelost je zatvrzelost pohodlné prostřednosti, která nechce Ježíše prosit, aby tě učinil svatým. Proč Mu neuvěříš? Uvědom si, že to je podmínka, aby tě mohl učinit nástrojem své milosti.

Podívej se na Jana. Co způsobilo, že tolik lidí přichází na poušť za ním? Jeho řeč není nijak lichotivá, nikomu se nepodbízí, a přece celá judská krajina přichází, aby se vyznávala ze svých hříchů. On však mnohem dříve, než začal vyzývat k radikálnímu rozchodu s dosavadním způsobem života, sám se s takovým životem rozešel. Celý jeho zjev vzbuzuje úctu nejen k jeho osobě, ale také k vůli Nejvyššího. To On sám tak výmluvně promlouvá skrze osobu, která se Mu zceřla a bezvýhradně zasvětila.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho robota, odčiněna jeho vina, vzal totiž z Hospodinovy ruky dvojnásob za své hříchy. Hlas volá: „Na stepi připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezku našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je kopcovité, ať je nížinou, co je hrbolaté, ať je rovinou! Zjeví se Hospodinova velebnost; každé tělo uzří jeho spásu. Hospodinova ústa to řekla.“ Vystup na vysokou horu, Sióne, který hlásáš radostnou zvěst, mocně pozdvihni svůj hlas, Jeruzaléme, který hlásáš radostnou zvěst! Neboj se, nahlas řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází v síle, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem je shromažďuje, ve svém klínu beránky nese, ovce s mláďaty pomalu vede.“

2. čtení - 2 Petr 3,8-14

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žářem a země i všecko na ní bude souzeno. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očeká-

Dokončení na str. 12

Proměna světa začíná u tebe. Nechej se proměnit, abys tak uvolnil cestu milosti pro sebe i pro svět. Je čas probudit se ze spánku. Obnov své úsilí. Vždyť jsi v boji proti hříchu ještě nekladl odpor až do krve.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 85,10; ⁽²⁾ Řim 10,18; ⁽³⁾ srov. Ž 14,3;

⁽⁴⁾ srov. Ž 104,30; ⁽⁵⁾ srov. Žid 12,4.

Blahoslavený Jan Karel Steeb

„Jsme v krásné Veroně...“ Takto začíná jednu ze svých nejslavnějších her – Romeo a Julie – William Shakespeare. Právě v krásné Veroně působil kněz, jenž smír duši „vykupoval křížovou svou cestou“, vypůjčíme-li si další verš z této hry. Jmenoval se Jan Karel Steeb, ale pro lidi oné doby byl znám spíše jako „Samaritán z Verony“.

Narodil se 18. prosince 1773 v bádenském Tübingenu, kde jeho otec Johann Heinrich (Jan Jindřich) vedl velice rentabilní obchod s vlnou a velkochov ovcí, vlastnil hotel „Zum Lamm“ a hojně navštěvovaný hostinec. Úspěšný obchodník si to maloval tak, že jeho syn, nesoucí stejné jméno jako on, bude kráčet v jeho stopách. Pro tyto účely jej tedy vypravil do Paříže, aby zde získal obchodnickou praxi a nabyl solidního vzdělání. Ve Francii ovšem vypukla revoluce, která mladého adepta kupeckého stavu, rozčarovaného jejím bezbožeckým podhoubím a jádrem, přinutila k návratu domů. Otec jej tedy poslal do italské Verony, kde mělo být pro přípravu budoucího pokračovatele ve vedení rodového podniku přece jen klidnější klima. Spřátelené kupecké rodiny Sartoriů a Campoliů měly být toho zárukou. Ve městě nesmrtelných milenců však mladý student poznal svou životní lásku, která z gruntu proměnila jeho život a zcela zmařila otcovy plány s ním.

Jan Jindřich se ve Veroně věnoval i studiu jazyků a právě setkávání s učitelem italštiny P. Santim Fontanem mělo zásadní vliv na onu životní změnu. Až dosud chodil po světě s představou o katolících a katolicismu jako o nejhorším možném zlu. To byl výsledek tuhé luteránské výchovy, kterou v rodném městě odmala získával zároveň s dalšími vědomostmi. Osobnost P. Fontana a především spisy velkého katolického teologa J.-B. Bossueta, k nimž se díky P. Fontanovi dostal, však otočily jeho mínění o 180 stupňů, stejně jako setkávání s dalšími významnými osobnostmi katolického života ve Veroně – P. Pietrem Leonardim, převorem kongregace sv. Filipa Neriho P. Luigi Fusariegim či bratry-kněžimi Bertoliniovými a jejich o mnoho starší sestrou Magdalenou z Canossy. Ještě téhož roku (1792) ke zděšení svých blízkých složil do rukou biskupa G. A. Avogadra katolické vyznání víry.

Hned nato pocítil ostří meče, který Ježíš přinesl a který jej oddělil od rodiny, pro niž se stal prašivou ovčí a která s „tím papežencem“ nadobro přerušila veškeré kontakty. Rodiče dokonce odmítli zaslat do Verony údaje o jeho narození a křtu. Otec, jenž se mezitím stal starostou Tübingenu a později dokonce říšským poslancem, jej bez jakéhokoli sentimentu vydědil. Matka synovi neopomněla připomenut jeho věrolomnost, vždyť jí přece odpřisáhl, že tomu katolickému jedu ve Veroně nepodlehne...

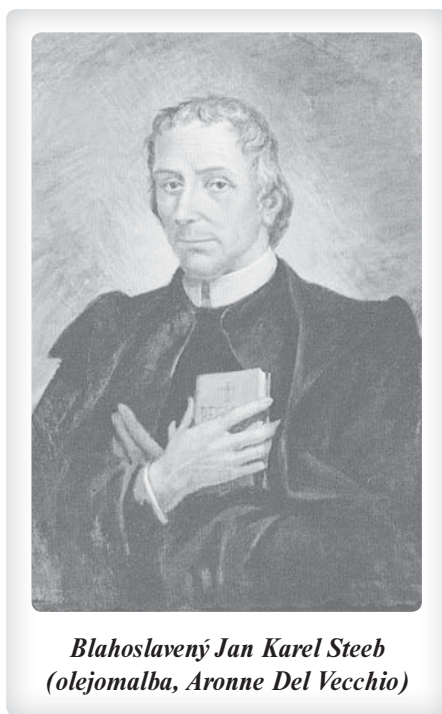
Jakkoli rozkol s nejbližšími nesl Jan Steeb těžce, neklesal na mysli, jelikož poznal toho opravdu Nejbližšího a navíc získal novou rodinu v podobě přátel, kteří mu svým ryzím životem dokazovali pravost a jedinečnost katolické víry. Zejména Magdalena z Canossy, která se mu poté, co se do jejího domu přestěhoval, stala náhradní matkou. Čerstvý konvertita se hned po svém obrácení rozhodl, že se stane knězem. V roce 1796 přijal ve Veroně tonzuru a s nadšením konvertity se vrhl plnit své poslání, jež spatřoval v první řadě ve službě nemocným v místním špitá-

le. Plně se zde odrazil vliv rodné matky Christine Elisabeth, která jej odmala vedla k péči o nemocné a chudé a k vstřícnosti vůči potřebám bližních.

Byla to doba plná válek, v nichž ovšem netekla krev Monteků a Kapuletů, nýbrž vojáků válčících stran – rakouské, francouzské, jakož i krev italská. P. Karel, jak si od svého obrácení nechal říkat, chodil zejména mezi zraněné, jimiž špitály doslova přetékały. Krom toho vycházel novopečený páter do těch nejbídnějších čtvrtí a k trestancům do vězení, vyučoval děti ve školách a sirotčincích, ba i studenty bohosloví němčinu. Plných 18 let vykonával tuto bohumilnou službu, 18 let, během nichž přecházela Verona do vlastnictví tu rakouského, tu francouzského. Jelikož hovořil plyně několika jazyky, byl k ruce jako tlumočnick, případně zvěděník a duchovní vůdce vojáků i jejich důstojníků. Vedl rovněž evangelní bratrstvo kněží a laiků *Spedalieri*, založené P. Pietrem Leonardim.

Jakmile začala ve městě Romea a Julie rádit v letech 1813–1814 morová epidemie, neohroženě opečovával ty, kteří jí byli zachráněni. Stejně tak se staral o ty, kdo byli o dva roky později nejvíce zasaženi hrozným hladomorem. A krom toho zde zůstávaly den co den desítky dalších potřebných, pro něž tu byl, pro něž se stal knězem. Když v roce 1840 při ošetřování stížených tyfem sám touto chorobou onemocněl, sepsal už závěť a chystal se přijmout poslední pomazání, avšak jeho duchovní vůdce P. Francesco Bertolini, s nímž bok po boku obcházel nemocné, mu poradil, ať s posledními věcmi člověka ještě počká: „Tvůj čas teprve přichází. Pán od tebe čeká ještě velké věci.“

Sotva se P. Steeb uzdravil, rozhodl se přítelovu radu uvést do života. Francescova slova mu byla výzvou k tomu, aby svému nezměrnému charitativnímu úsilí vetkl i oficiální ráz. Spolu se svou penitentkou Vincentou M. Luisou Poloniovou, ženou bytostně toužící po zasvěceném životě, založil v roce 1840 Institut Milosrdných

*Blahoslavený Jan Karel Steeb
(olejomalba, Aronne Del Vecchio)*

sester Verony (Sorelle della Misericordia, Istituto di Verona), jehož hlavní charismata měla tkvít v pomoci chudým a potřebným a v péči o nemocné, jakož i v hlubokém vnitřním životě a úctě k Eucharistii. Příznačné bylo, že se s Vincentou poprvé setkal právě u lůžka umírajícího, jehož on přišel zaopatřit a k němuž ona doprovázela svého otce, významného lékárníka a člena bratrstva pečujícího o nemocné. Pro potřeby institutu věnoval P. Steeb všechny majetek, který v roce 1839 přece jen po rodičích podědil – ostatní jeho sourozenci totiž zemřeli (jako poslední sestra Wilhelmina), byl tudíž jediným blízkým pozůstalým a aspoň část dědictví, 9 000 guldenů, mu dle zákona připadla. Byly potřebné jako sůl, zpočátku totiž sestry žily v obrovské bídě, která jim však nebránila v obětavé službě nemocným. P. Steeb koupil pro institut první dům a v roce 1848 se mohl spolu s nimi radovat z oficiálního schválení institutu veronským biskupem A. Muttim, kterýžto akt potvrdil dva roky nato papež Pius IX.

Ještě pár let pokračoval P. Jan Karel Steeb ve své bliženecké službě všem, kdo potřebovali pomoc. Vysloužil si za ni přízvisko „Samaritán z Verony“. Zcela vyčerpaný pak 15. prosince 1856 zemřel, týden po posvěcení nové kaple institutu. V ní byl také pochován.

„Samaritán z Verony“ byl 6. července 1975 papežem Pavlem VI. beatifikován. Při té příležitosti papež Montini pronesl: „*Nebyl člověkem mnoha slov, ale člověkem mnoha skutků, ryzí víry a nezlomné vůle. [...] Historie jeho života, zdánlivě obyčejného a jednotvárného, však byla službou lékaře – vždy připraveného a dostupného, službou služebníka Kristova a správce Božích tajemství.*“

* * *

Z původních 13 sester působících ve Veroně se institut brzy rozrostl. V okamžiku skonu P. Jana Karla Steeba se za jeho duši modlilo 64 sester v 5 domech. Dnes v jeho řadách slouží potřebným na 1 200 sester ve více než 200 domech rozestých po celém světě. Sestry působí např. v Chile, Brazílii, Angole, Tanzanii či Burundi. Spoluzakladatelka institutu, Vincenta M. Luisa Poloniová, byla v roce 2008 beatifikována papežem Benediktem XVI.

Mše svatá je modlitba

– dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

mlčení, společného ztišení s Ježíšem. Jdeme-li však na mši a přijdeme o pár minut dříve, začneme klábosit s někým, kdo je vedle nás. Není to však chvíle ke klábosení. Je to chvíle ke ztišení, abychom se nachystali k dialogu. Je to chvíle k usebrání srdce, abychom se připravili na setkání s Ježíšem. Mlčení je velice důležité. Vzpomeňte, co jsem řekl minulý týden: nepřicházíme na divadlo, jdeme na setkání s Pánem, a mlčení nás připravuje a provází. Zůstáváme mlčky s Ježíšem. A z tajemného Božího mlčení vyplyne jeho Slovo, které zazní v našem srdci. Samotný Ježíš nás učí, že je reálně možné „přebývat“ s Otcem, a dává to najevo svojí modlitbou. Evangelia nám ukazují Ježíše, jak se odebrává do ústraní, aby se modlil, a učedníci, kteří pozorují tento jeho důvěrný vztah s Otcem, pocítí přání mít v něm účast a žádají: „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1), jak jsme před chvílí slyšeli ve čtení na začátku audien-ce. Ježíš odpovídá, že první nezbytností modlitby je umět říci „Otče“. Dejme si pozor: nejsem-li schopen říci Bohu „Otče“, nejsem schopen se modlit. Musíme se naučit říkat „Otče“, to znamená stanout v jeho přítomnosti se synovskou důvěrou. Abychom se to však naučili, je třeba pokorně uznat, že potřebujeme poučení, a jednoduše říci: Pane, nauč mne modlit se.

Toto je první bod: být pokorní a uznat, že jsme dětmi; spočinout v Otci a důvěřovat Mu. Ke vstupu do nebeského království je nezbytné být maličkí jako děti. V tom smyslu, že děti dovedou důvěřovat, vědí, že se o ně někdo stará, o to, co budou jíst, co si obléknou, a tak dále (srov. Mt 6,25–32). Toto je počáteční postoj: *důvěřovat a svěřovat se* jako děti rodičům; vědět, že Bůh na tebe pamatuje, pečuje o tebe, o mne a o všechny.

Druhou dispozicí, která je rovněž vlastní dětem, je ochota *nechat se překvapit*. Dítě neustále klade tisíce otázek, protože touží objevit svět, a dívá se dokonce maličkovitě, protože všechno považuje za nové. Pro vstup do nebeského království je nezbytné umět žasnout. Zepetjme

se: necháváme se v našem vztahu s Pánem, v modlitbě udivit, anebo myslíme, že modlit se znamená mluvit k Bohu, jako to dělají papoušci? Nikoli, znamená to svěřit se, otevřít srdce a nechat se udivit. Necháváme se překvapit Bohem, který je vždycky Bohem úžasu? Setkání s Pánem je totiž vždycky živé, nikoli muzeální. Je to živé setkání, a my přicházíme na mši, nikoli do muzea. Jdeme na živé setkání s Pánem.

V evangeliu je řeč o jistém Nikodémovi (srov. Jan 3,1–21), starším muži, který byl v Izraeli autoritou a přichází za Ježíšem, aby Ho poznal. Pán k němu promlouvá o nezbytnosti „znovu se narodit“ (srov. v. 3). Co to znamená? Je možné narodit se znovu? Žít znovu s chutí, radostí a úžasem? Lze to i tváří v tvář tolika tragédiím? To je základní otázka naší víry a touha každého věřícího, totiž touha narodit se znovu, radost začít znovu. Máme tuto touhu? Přeje si každý z nás, aby se znovu narodil a setkal s Pánem? Máte tuto touhu? Vskutku je možné snadno ji ztratit, protože v důsledku mnoha aktivit a plánů, které chceme uskutečnit, nám nakonec zůstává málo času a ztrácíme ze zřetele základ: život svého srdce, svůj duchovní život, kterým je setkání s Pánem v modlitbě.

Pán nás vskutku překvapuje, když nám ukazuje, že nás má rád i v našich slabostech. „Ježíš Kristus [...] je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa.“ (1 Jan 2,2) Tento dar, pramen opravdové útěchy – Pán totiž vždycky odpouští a těší – je darem, který je nám dáván skrze Eucharistii, onu svatební hostinu, kde se Ženich setkává s naší slabostí. Mohu říci, že když přistupuji na mši k přijímání, setkává se Pán s mojí slabostí? Ano. Můžeme to říci, protože je to pravda! Pán se setkává s naší slabostí, aby nás opět přivedl k našemu prvotnímu povolání, totiž být k obrazu a podobě Boha. To je prostředí Eucharistie; toto je modlitba.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Znamení doby

V rámci přednášky v *Napa Institute* v Kalifornii se zabýval filadelfský arcibiskup Charles J. Chaput otázkami, před kterými stojí katolíci v současné době, kdy se kulturní prostředí tak pronikavě změnilo. V úvodu se zabýval svým názorem na rozhodující společenské změny. Body, o kterých se přitom zmínil, jsou sice formulovány s ohledem na situaci v USA, týkají se však stejně tak Evropy. Jsou krátce shrnuty v následujícím odstavci. V návaznosti na to přinášíme myšlenky arcibiskupa k výzvám, před nimiž stojí věřící křesťané za současných podmínek.

Hluboká proměna

- Změny se vyskytují všude a stále. Pokud vycházejí organicky z minulosti, je možné je považovat za pozitivní.
- Dnešní změny probíhají příliš rychle a zasahují do hloubky. Lidé je nemohou zpracovat a rozumně se začlenit.
- Proto dochází ke zlomům a zmatkům. Není jasné, co znamená „být Američanem“. (Stejně to platí pro Evropu.)

Mons. Charles J. Chaput

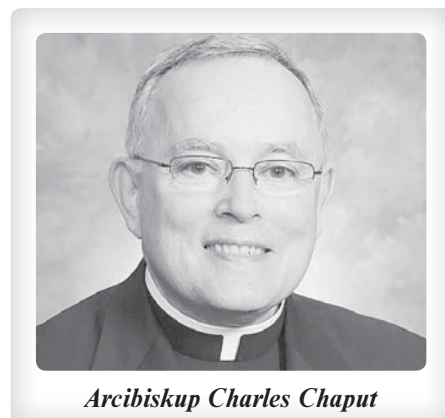
• Došlo nejenom ke změnám, nýbrž k hluboké, „transformaci“ v mnoha oblastech: v právu, v sexuálním chování, ve výchově, v technologii...

• Neexistuje cesta zpátky, do „starých dobrých časů“. Nostalgie je zavádějící. Zlom oproti minulosti je kromě toho příliš veliký. Křesťanský vliv silně poklesl.

• Oddělení sexuální aktivity od pložení změnilo podstatně chápání sexuality. Stejnopohlavní vztahy jsou schvalovány.

• Demokracie podporuje rovnost, čímž snižuje sociální nespravedlnost. To podporuje tendenci k duchovnímu zarovnání, rozklad hierarchií ve všech oblastech. Tím se vytváří nejenom nové politické uspořádání, nýbrž nový způsob, jak být člověkem.

• Demokracie chce zaručit svobodu jednotlivce. To je v pořádku. Ohrožuje však smysl pro povinnosti, které si člověk dobrovolně neukládá. Rodina a církve ukládají člověku povinnosti podle jeho postavení. Tím se stávají podezřelými a jsou vystaveny útokům.

Arcibiskup Charles Chaput

• Navzdory všem výhodám technika v sobě skrývá nebezpečí: Určuje naše myšlení a konání. Ztrácíme ze zřetele, že svět je darem Božím. Hledisko užitečnosti určuje naše chování k životnímu prostředí, k našim bližním, k našemu tělu... Závody v oblasti pokroku v umělé inteligenci a zásahy do dědičného materiálu berou dech.

• Realita je daleko větší a násilnější, než jsou naše smysly schopné chápat. Omezujeme se však na jejich vnímání, což vede k zakrnění naší oblasti zkušenosti jenom na to, co se dá změřit. Podle toho si stavíme svůj svět. To ale působí stále více zakrnělost našeho ducha.

Budoucnost patří Bohu

Výzva křesťanům, aby žili ve víře, radostně a přátelsky k dětem

Co tedy máme dělat v této situaci? Jak můžeme v této nové kultuře žít podle evangelia? Jako Američané máme v genech zapísáno, že chceme vyvinout novou strategii, jak můžeme církev znovu uvést do činnosti.

Vždyť kultury nejsou ani podnikatelské ani matematické úlohy. Jsou to živé organismy. Tady neexistují žádná patentovaná řešení na problémy, které jsme si sami vytvořili. A ta kultura, kterou teď máme, vznikla našimi choutkami, rozptýlením a kompromisy.

Jedinou cestou, jak vnést do kultury nový život, je prožívat svůj život radostně a plodně, jako lidé vedeni přesvědčením, které je daleko vyšší než my a které sdílíme s lidmi, jež známe a máme rádi. Je to velmi jednoduchá a současně obtížná cesta. Ale je to jediná cesta, jak udělat revoluci, která má význam.

Když se mne mladí lidé ptají, jak je možné svět změnit, říkám jim: Mějte se navzájem rádi, žeňte se a vdávejte, zůstávejte si věrní, mějte hodně dětí a vychovávejte tyto děti tak, aby se z nich stali muži a ženy s křesťanskou vytrvalostí. Víra je jako semeno. Ono nevykveté přes noc. Potřebuje čas, lásku a snahu. Peníze jsou důležité, ale nejsou nikdy nejdůležitější. Budoucnost patří lidem s dětmi, ne těm s věcmi. Věci rezaví a rozpadají se. Ale každé dítě je světem možností, které sahají až do věčnosti. To spojuje naše vzpomínky a naše naděje ve znamení Boží lásky se všemi generacemi. Na tom záleží. Duše dítěte má věčnou platnost.

Kdo by chtěl pohlédnout do tváře Evropy před 100 lety – kdyby se takový zázrak stal –, ten ať se podívá do tváří muslimských imigrantů. Islám má budoucnost,

protože věří v hodnotu dětí. Bez nadpřirozené víry, která dává životu hodnotu, není žádný důvod mít děti. A tam, kde nejsou žádné děti, tam nejsou žádné perspektivy, žádný důvod přinášet oběti, žádná budoucnost. Nejméně šest vůdčích politických osobností v Evropě nemá žádné děti. Jejich svět skončí s nimi. Je těžké se vyhnout dojmu, že Evropa je už mrtvá, nebo alespoň umírající. My zde máme ještě čas. (...) Co můžeme dělat?

Peklo bylo popsáno mnoha způsoby: jako bezduchá byrokracie, jako ohnivá pec, jako ledem pokryté moře. Podle mého názoru to nejlépe vystihl C. S. Lewis ve svém románu, když napsal, že peklo je hluk. Jestli je to pravda – a já si myslím že je –, pak děláme pekelnou většinu moderního života, který žijeme, tím, že jej naplňujeme spory, zmatky a ráumsem.

► Naše denní rozhodnutí jsou jako stavební kameny: stavbou buďto nebe, či pekla, kterou si vytváříme svůj příští život. Toto nikdy přesně nepochopíme, neodstraníme-li hluk, do kterého nás zaplétají starosti a záliba v konzumování.

Ticho je vodou v poušti moderní žádostivosti. Bůh nemluvil k Eliášovi v bouři, ale jemným hlasem v tichosti. Když píše kardinál Robert Sarah o moci ticha – ostatně jeho kniha „Síla ticha“ je velkolepá –, připomíná nám, že Bůh obnoví svět tím, že nejprve obnoví každou jednotlivou, cennou, nesmrtelnou osobu v tichosti její duše. Bůh určitě není ve světě nepřítomný. My však dokážeme způsobit, že bude nemožné ho uslyšet. Proto je dnes prvním úkolem v křesťanském životě vypnout, prostory naplnit tichem, abychom slyšeli Boží hlas a vytvořili místo pro rozhovor, který nazýváme modlitbou.

Když se nebudeme modlit, nemůžeme Boha ani poznat, ani milovat. (...) Můžeme a máme se modlit všude a stále. Ale v určité chvíli dne máme pokleknout k modlitbě a tím vyjádřit, že Bůh

Izraele je tím Bohem, který vytvořil počet hvězd. Pomůže, když si připomeneme slova pronesená k Jobovi: „Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?“ (Job 38,4) Pokora v modlitbě je aktem spravedlnosti. Bázeň Boží – respekt a klanění, které patří Stvořiteli –, to je začátek moudrosti. A moudrost je systémem naplněného lidského života.

Nejméně šest vůdčích politických osobností v Evropě nemá žádné děti. Jejich svět skončí s nimi. Je těžké se vyhnout dojmu, že Evropa je už mrtvá, nebo alespoň umírající...

Musíme tedy vytvořit ticho. Musíme se modlit. A musíme číst – hlavně slovo Boží, ale také knihy o dějinách, životopisy a významné romány. Když nečteme, odsuzujeme se ke konzumu chronické hlouposti a k manipulaci masovými médii, která k věcem, jimž věříme, nemají žádné symptomy. Televize není podnětem pro vážné zamyšlení – je většinou spíše opakem to-

ho. A internet – přes všechny jeho přednosti – vede často do izolace. (...)

A závěr z toho: Když budeme své hlavy plnit jedem a odpadem, budeme hloupí a rozmrzení.

Nakonec bychom měli být ke světu skeptičtí, i když se v něm máme svojí vírou angažovat. To znamená důsledně předcházet vyjádření křesťanské lásky. To znamená také se politicky angažovat. Nemůžeme sice stavět nebe na zemi, ale můžeme svým veřejným přispěním tento svět udělat alespoň trochu milejším, svobodnějším a vděčnějším.

Slova Písma nám připomínají, že budoucnost patří Bohu a že máme důvěřovat Duchu Svatému, který nás vede k pravdě. Nemusíme se budoucnosti bát. Nemusíme ji ani předčasně znát. Co však velmi potřebujeme, je důvěra v Boha a připravenost darovat svá srdce Otcí, který nás miluje. Budoucnost je v jeho rukou.

(Výtahy z přednášky, konané dne 27. 7. 2017 na Napa Institute)

Z VISION 2000 – 5/2017 přeložil -mp

ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA VLAKY V NEDĚLI 17. PROSINCE 2017

Betlémské světlo dorazí z Vídně do Brna hl. n. v sobotu 16. prosince 2017 v 18.36 vlakem RJ 370.

Rozvoz po ČR se uskuteční v neděli 17. prosince 2017 těmito vlaky:

- R 1088: Plzeň hl. n. (14.06) – Žatec (15.59)
- R 1108: Nymburk hl. n. (10.08) – Rumburk (12.36)
- R 1127: Olomouc hl. n. (11.04) – Opava východ (13.33)
- R 1270: Pardubice hl. n. (11.03) – Liberec (13.56)
- R 610 Karlex: Ústí nad Labem hl. n. (12.47) – Cheb (15.29)
- R 668 Rožmberk: Brno hl. n. (7.27) – Plzeň hl. n. (13.57)
- R 688 Říp: Praha, Masarykovo nádraží (10.51) – Děčín hl. n. (12.32)
- R 716 Lužnice: Veselí nad Lužnicí (12.34) – Tábor (12.56)
- R 792: Kolín (9.14) – Ústí nad Labem západ (11.15)
- R 825 Radegast: Brno hl. n. (7.02) – Bohumín (9.33)
- R 833: Staré Město u Uherského Hradiště (8.27) – Uherský Brod (8.53)
- R 905: Brno hl. n. (7.18) – Šumperk (9.41)
- R 925: Jaroměř (12.19) – Trutnov hl. n. (13.20)
- R 988: Brno hl. n. (6.20) – Praha hl. n. (9.49)
- Ex 558: Plzeň hl. n. (14.05) – Mariánské Lázně (15.05)
- R 872: Brno hl. n. (6.56) – Pardubice hl. n. (8.56)
- Rx 768: Praha hl. n. (12.03) – Plzeň hl. n. (13.45)
- R 805: Brno hl. n. (6.36) – Přešov (8.32)
- Sp. vlak 1705: Zábřeh na Moravě (9.31) – Jeseník (10.58)
- Sp. vlak 1721 Litava: Brno hl. n. (7.35) – Uherské Hradiště (9.21)
- Sp. vlak 1752: Starkoč (12.42) – Broumov (13.56)
- Sp. vlak 1964: Plzeň hl. n. (15.50) – Železná Ruda-Alžbětin (17.55)
- Os 14017: Olomouc hl. n. (10.31) – Senice na Hané (11.04)
- Os 14069: Senice na Hané (13.06) – Prostějov hl. n. (13.46)
- Os 19811: Kralupy nad Vltavou (13.32) – Kladno (14.09)
- Os 2011: Praha hl. n. (11.55) – Dobříš (13.25)
- Os 24807: Okříšky (9.17) – Znojmo (10.47)
- Os 27953: Břežnice (15.39) – Rožmitál pod Třemšínem (15.52)
- Os 28309: Kostelec u Jihlavy (10.18) – Slavonice (12.08)
- Os 2933: Bohumín (10.39) – Třinec centrum (11.34)
- Os 3130: Ostrava hl. n. (9.53) – Frenštát pod Radhoštěm (11.08)
- Os 3227: Hranice na Moravě (8.51) – Vsetín (9.42)
- Os 3631: Olomouc hl. n. (9.33) – Šumperk (10.54)
- Os 3725: Šumperk (12.31) – Olomouc hl. n. (13.22)
- Os 3726: Prostějov hl. n. (14.00) – Olomouc hl. n. (14.26)
- Os 4307: Uherský Brod (9.05) – Bylnice (9.59)
- Os 4408: Brno hl. n. (12.54) – Miroslav (13.55)
- Os 4411: Miroslav (14.00) – Moravské Bránice (14.28)
- Os 4448: Moravské Bránice (14.31) – Ivančice (14.41)
- Os 5310: Havlíčkův Brod (10.16) – Chrudim (11.49)
- Os 6106: Lovosice (12.02) – Louny střed (13.32)
- Os 6609: Děčín hl. n. (12.43) – Česká Lípa hl. n. (13.24)
- Os 6658: Benešov nad Ploučnicí (14.50) – Mlýny (15.14)
- Os 6663: Mlýny (16.37) – Děčín východ (17.14)
- Os 7416: Plzeň hl. n. (14.18) – Domažlice město (15.29)
- Os 7908: Zdice (13.08) – Břežnice (14.12)

Bližší informace na www.betlemskesvetlo.cz.

Ani oko nevidělo... (6)

Hlava VI.

VSTANEME V TĚLE DUCHOVNÍM

Uvažovali jsme o osobní kráse a záři, v níž spravedlivý vstane v poslední den. Nyní budeme uvažovat o ostatních vlastnostech oslaveného těla. Svátý Pavel říká: „*Rozséva se tělo živočišné, vstane tělo duchovní.*“ (1 Kor 15,44)

Vzkříšení v těle duchovním neznamená, že těla spravedlivých budou proměněna v duchy. Naše těla přirozeně hmotná zůstanou hmotná navždy. Vstanou podobná oslavenému tělu Ježíše Krista, jenž promění tělo naší nízkosti a připodobní je tělu své slávy. A jaké bylo tělo Ježíše Krista, když vstal z mrtvých jako vítěz nad smrtí a nad peklem? Bylo to jistě jeho vlastní hmotné tělo z masa a krve, a ne duch. Když se zjevil apoštolům, jak sv. Lukáš říká, „*oni zděšení a přestrasení jsouce domnívali se, že vidí ducha. I řekl jim: »Proč se děsíte a přestrasení jsouce domnívali se, že vidí ducha. I řekl jim: »Proč se děsíte a proč vstupují takové myšlenky na srdce vaše? Vize ruce mé i nohy mé, že já to jsem; dotýkejte se mne a vize, neboť duch nemá těla, kostí, jak vidíte, že já mám.«*“ (Lk 24,37-39) Jistě je zde právě tělo z masa a krve a kostí a nikoli duch, neboť hmota se nikdy nemůže stát duchem. Je to totéž tělo, v němž trpěl tak hrozné muky a úzkosti při svém přehořkém utrpení.

Tak vstaneme v poslední den se svým vlastním hmotným tělem z masa a krve, s oslavenými smysly a údy, s tělem připodobněným tělu Ježíše Krista. Podle učení sv. Tomáše vstanou naše těla v nynější přirozenosti, neboť *sláva nemění ani není přirozeností, nýbrž ji toliko zdokonaluje*. Vstát z mrtvých s tělem duchovním tedy neznamená, že by naše tělo muselo být proměněno v ducha, nýbrž že podržujíc svou podstatnou hmotnou přirozenost, bude mít vlastnosti, které náležejí přirozeně toliko duchu a ne tělu. Vysvětlíme si to.

1. *Vzkříšené duchovní tělo nebude již potřebovat pokrmu, nápoje, spánku*, jak potřebuje nyní, aby se udrželo při životě a při síle. Vzkříšené tělo se tedy v této věci stane podobným duchu, který nepotřebuje pokrmu ani nápoje. Potřeba jíst

náleží k vezdejšímu životu a činí naše tělo živočišným. Po vzkříšení však této potřeby již nebude. Skoro polovina lidského života a jeho energie se obětuje toliko na jídlo a na přípravu pokrmů. Musí se osévat pole, aby rodilo, z obilí se musí mlít mouka, dobytek se musí chovat skoro jako děti, lodí musejí projíždět oceánem, a vše to jen za tím účelem, aby se připravil pokrm a oděv pro naše hmotné tělo. Jaké je to otroctví! Duše, ušlechtilý obraz Boží, musí opatřovat a připravovat potravu tělu, místo aby se věnovala rozvoji svých schopností a rozjímání o Bohu a o jeho skutcích. *Tohoto otroctví nás navždy zbaví vzkříšení v těle duchovním.*

Ale ačkoli *v nebi už nebudeme jíst ani pít*, jako nyní na světě, přece se nesmíme domnívat, že by smysl chuti nenašel v nebi ukojení. Bude mu jistě učiněno zadost jako i ostatním smyslům lidského těla, ovšem nikoli porušitelnou potravou vezdejšího života. Dokud je motýl housenkou, živí se chtivě zeleným listím. To je jeho životem. Ale jakmile se promění v krásného motýla, je mu potravou nektar a vzácná vůně květin. Kdybychom mu předložili totéž listí, které mu tak chutnalo, dokud byl housenkou, pohrdl by jim;

**„Rozséva se tělo živočišné,
vstane tělo duchovní.“**
(1 Kor 15,44)

**„...přišel Ježíš zavřenými dveřmi
a postavil se mezi ně, a řekl:
»Pokoj vám!«“**
(Jan 20,26)

ani by se ho nedotkl. Neboť v proměněném stavu již v tom nemůže nalézt rozkoše. Tak tomu bude u nás po vzkříšení. *Naše chuť bude tak zjemněná, že pohrdneme nízkými, živočišnými rozkošemi*, které se hodí pouze pro naše nynější, porušitelné tělo. Jaký rozdíl je mezi hrubým zeleným listím, které je pokrmem housenky, a vzácným nektarem nádherné růže, kterým se živí motýl! A ještě větší rozdíl je mezi tvory, kteří nyní dostačují našim smyslům, a tvory, kteří budou v nebi lahodit oslaveným smyslům po vzkříšení.

Naše oslavené tělo bude však osvobozeno ještě od jiného otroctví, než je jídlo a pití. Je to otroctví spánku, jemuž věnujeme skoro třetinu života. Víme ze zkušenosti, že stačí jen několik hodin těžké fyzické práce nebo usilovné duševní pozornosti, aby se vyčerpala naše duševní energie a tělesná síla, a ať chceme nebo ne, musíme spát šest nebo sedm hodin, abychom ztracené síly opět nabyli. Kolik svatých naříkalo na tuto potřebu naší přirozenosti! Často toužili probdít noci v rozjímání o Bohu, ale při všem svém úsilí byli přece nuceni vyhovovat potřebě spánku. *Duch byl hotov, ale tělo bylo slabé.*

Tato nezbytná potřeba našeho živočišného těla ustane vzkříšením. *Duch nepotřebuje spánku*. Jeho energie se ustavičnou činností nevyčerpá. Duchové se stále těší nadpřirozené síle, a to od prvního okamžiku blaženého patření. Tato zázračná síla zaplaví naše těla při vzkříšení. Neboť, jak praví sv. Pavel o našem těle, „*rozséva se v slabosti, vstane v síle*“ (1 Kor 15,43). Proto i kdyby používání našich duchovních schopností nebo našich fyzických sil v nebi bylo sebeintenzivnější, přece tam nikdy nepoznáme pocit únavy nebo vysílení. Všechny naše schopnosti zůstanou stále svěží a nezměněné a jejich ustavičná činnost bude nevyčerpatelným zdrojem nejvzácnější radosti.

2. Vzkříšení v duchovním těle znamená však mnohem víc než pouhé osvobození od přirozených potřeb. Znamená také, že *tělo bude úplně podrobena duchu* a že již tedy nebude žádostivostí ani nezřízených vášní, které nyní ustavičně bojují proti duchu. To je největší útěchou osobám, které se snažily žít svatě. Jejich nynější porušitelné tělo, v němž vládne „*zákon hříchu*“, je nepřítel, který ustavičně bojuje proti duchu. Často volaly se sv. Pavlem: „*Já nešťastný člověk, kdo mě vysvobodí z těla této smrti? Díky Bohu skrze Ježíše Krista, Pána našeho.*“ (Řím 7,24-25)

Ano, plnost milosti konečně přišla a není již těla hříchu a smrti. Je proměněno v tělo duchovní, které je netoliko úplně podrobena duchu, ale *duchu také pomáhá a zdokonaluje jej* ve všech úkonech rozumových i mravních. Duchovní tělo již není břemenem a pokušením, stává se po-

dobným duchu, který nemůže být otrokem nezřízených živočišných vášní ani pudů.

Jaká blaženost se nám tím slibuje! Nebude již nedobrovolných žádostí po zapověděných rozkoších, ani nedobrovolných myšlenek a sklonů, které jsou pro čisté duše tak pokořující. Nebude již nebezpečí, že by nás krása tvorů odloučila od Boha, ani že by se naše mysl vzdálila od jeho přítomnosti. Slovem: *Duchovní tělo je úplně podrobena duchu a úplně je zničen zákon hříchu, který ovládl lidstvo při pádu prvních rodičů.*

3. Vzkříšení v těle duchovním dále znamená, že *hmota*, z níž se tělo skládá, se tak přiblíží přirozenosti duchovní, ač jí *zůstane přirozenost podstatně hmotná*. Naše tělo pozbude své hmotné hrubosti, drsné tkáně a tíže a stane se hbitým a jemným. Nabude takové hbitosti, že se bude moci pohybovat z místa na místo rychlostí myšlenky. Nyní můžeme v okamžiku posílat své myšlenky elektronicky po celé pevnině, i přes ohromný oceán. Po vzkříšení budou mít tuto schopnost i naše těla, protože vstanou z mrtvých jakožto těla duchovní, úplně ovládaná duší.

Naše těla zjemní tak, že *budou schopna pronikat všemi věcmi*, i nejtvrďšími hmotami tak snadno, jako paprsek sluneční proniká čistým křišťálem. Tuto schopnost měl Kristus Pán, když vstal z mrtvých a svým oslaveným tělem pronikl náhrobní kámen. A za týden, když apoštolové byli shromážděni, „*přišel Ježíš zavřenými dveřmi a postavil se mezi ně, a řekl: »Pokoj vám!«*“ (Jan 20,26) Toho nadpřirozeného daru se nám dostane, protože naše vzkříšené tělo se musí podobat oslavenému tělu Ježíše Krista.

To jsou některé vlastnosti duchovního těla. Jsou to zřejmě přirozené vlastnosti ducha. Ale Bůh je udělil tělům svých dětí, aby je odměnil za jejich lásku a za svatý život na světě.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Nikdo mne neudělal tak šťastnou

Ricarda Gasserová, mladá tyrolská učitelka náboženství s velkým misionářským elánem

„Ó! Tak mladá a už tak září!“ To jsem si pomyslela, když jsem si prohlížela na videu svědectví Ricardy Gasserové, které pronesla na salcburském festivalu mládeže 2017. Je to skutečně škoda, že vy, milí čtenáři, nemůžete slyšet její hlas, protože její tyrolské zabarvení řeči je zvláště příjemné; když strhujícím způsobem vypráví o svém životě, je to jako malá tečka nad „i“. Její svědectví mi tak imponovalo, že jsem se s ní krátce nato setkala v Innsbrucku v jedné kavárně. A na první pohled mi byla tato pěkná mladá žena neobyčejně sympatická. Vyprávěla mi otevřeně, s humorem a temperamentem o svém životě.

Narodila se 26. dubna 1990 v Innsbrucku, bydlela potom se svojí rodinou v Imstu. Otec pracoval jako truhlář ve dřevozpracující továrně. Protože byt nebyl příliš vzdálený od jeho pracoviště, chodil často pěšky tam a zpět. Jednou večer, když se vydával na cestu domů, nastala velká bouřka. S díky odmítl nabídku odvozu domů autem. Nechtěl svými promočenými šaty zamokřit vnitřek auta. Manželka a dvoutletá Ricarda otce vyhlížely z okna. Věděly, že už je na cestě. Čtyřměsíční sestra už spala. Už brzy se musel objevit. „Mami, světýlko!“ zvolala Ricarda, když se zabýlsko.

Otec nepřicházel, zato velmi brzy zavolala sousedka matce, že její muž leží tam dole na cestě. Vyšlo najevo, že ho zasáhl blesk. Přes řetízek na krku vešel a nohama vyšel. Záchrana se opozdila a došlo k tomu, že otec byl několik minut bez života, a mozek proto nedostával kyslík. Teprve po několika minutách ho lékař oživil. Po zranění bleskem neměl šanci na přežití. A přece otec ještě 10 let žil. Ovšem jako těžký případ pro ošetřování.

Protože byt v Imstu neumožňoval péči o něho, přestěhovala se rodina – matka měla právě 28 let – k dědečkovi do Mils. Postavili dům vhodný pro postiženého. Tam bydlí Ricarda ještě dnes. Otec byl úplně ochrnutý, nemohl mluvit, pohybovat se, ani jíst, jenom mrkal očními víčky.

Bylo vidět, když se chtěl vyjádřit, a vždy za několik týdnů se mu podařilo říci dvě slova. Jinak bylo možné jenom z pohybu očních víček poznat, že dobře porozuměl, co se mluvílo, ale nebyl schopen se vyslovit.

„Vždycky jsem se s ním dívala na televizi. Musel se se mnou dívat jenom na vysílání pro děti,“ vypráví dcera. Byl vyživován sondou. Matka o něho pečovala ve dne v noci – sama! V noci se musel občas obrátit, aby nedostal proleženiny. „Dědeček byl ale každý den tady a pomohl, když to šlo,“ vzpomíná si Ricarda vděčně. Také pro děti to byla těžká doba. Záchranka nebo pohotovostní lékař museli přijíždět pravidelně. Ano, musel být někdy dokonce odvezen vrtulníkem, aby se neudusil.

Panika, která všechny zachvátila, velká starost matky o otce, se odrazila také na dětech. „Tím se v moji duši uhnízdil velký strach. Měla jsem rovněž dojem, že musím udělat všechno perfektně.“ Z nutnosti se stala také opravdu samostatnou. Už na základní škole vykonávala sama domácí práce a pomáhala v domácnosti. „Bylo to obtížné, ale byli jsme jedna rodina,“ říká dnes, „i když otec byl zajatý ve svém těle“ a nikdy si s ním nemohla popovídat.

Jak to mohl otec vydržet? „Když tomu bylo tak, že krátký čas byl »mrtvý«, myslím si, z pohledu mé dnešní víry, že zažil zkušenost blízkosti smrti. A tak obětoval a promodlil těch 10 let v pojízdném křesle, aby jeho rodina našla cestu k Bohu. Vždyť i pro lékaře bylo nemyslitelné, že ve svém stavu mohl žít tak dlouho.“ Jak jste žili víru v rodině předtím? – chtěla jsem vědět. „Byli jsme katolíci, ale čistě z tradice. Tedy občas jsme zašli na mši, ale neměli jsme žádný živý vztah k Ježíši. Dědeček nás vždycky brával na mši, dokud jsme nebyly v pubertě, potom jsme už nechtěly chodit. On se však stále za nás modlil.“

V rehabilitační klinice dostala matka doporučení od jedné ošetřovatelky, aby to u muže zkusila s bylinami. „Ano, a tak matka sklouzla do ezoteriky a hledala zde

oporu a smysl, svoji výživu pro duši. Nevěděla jsem, že to je ezoterika, ba i okultismus.“ Dnes mnozí žijeme v nějakém mlhavém náboženském supermarketu, kde si vybíráme sami něco, co se nám právě líbí. Ricarda to potvrzuje: „Tak tomu bylo také u nás. Také my děti jsme byly ponořeny hluboko v okultismu: kyvadélko, tarotové karty, Reiki – bylo mi asi dvanáct let, moje sestře deset, když jsme absolvovaly kurz Reiki s potvrzením, že jsme mistry Reiki. A potom čarodějnické knihy, Buddhové v každém pokoji, lapače snů. Náš dům vypadal jako indiánský stan: v každém okně velké množství lapačů!“ Na věřící lidi působil náš dům děsně. „Dostala jsem u vás husí kůži, musela jsem z domu pryč,“ řekla matce jedna kolegyně při návštěvě. Ricarda vařila také nápoj lásky, „...ale nenašla jsem ve škole vhodnou obět,“ směje se.

Ve 2. třídě hlavní školy zaklepal někdo 28. listopadu 2001 na dveře sousední třídy. Ricarda to zaslechla a věděla ihned, že toto klepání patří vlastně jí. Dostala vnitřní pokyn, aby teď zůstala úplně klidná. Bylo to, jako by jí Bůh v srdci předem varoval: Otec zemřel. Začala si balit své věci. Tu se ozvalo zaklepaní na dveře její třídy. Slzami zalitá matka – spleťla si dveře – jí skutečně přišla odvést. Ano, otec zemřel. „Tenkrát mi Bůh poprvé ukázal, že je zde, u mne, a že proto mohu klidně zůstat.“

Po smrti otce bylo všechno ještě obtížnější. Matka musela projít školením a nastoupit do práce. U Ricardy se dostavily pochybnosti o Bohu: Existuje vůbec Bůh, když jí vzal tatínka? „Ve 12 letech člověk potřebuje tatínka. Moje matka mi dala všechno, co mi mohla dát. Ale žádná máma nemůže nahradit tátu,“ vysvětluje mi přesvědčivě. Jestli je nějaký Bůh, pak se jistě nestará o mě, myslí si dospívající dívka. Není toho ani hodna, je odpuzující...

Ale stalo se také něco pozitivního: V noci po smrti otce prodělala matka hluboký zážitek – ostatní budou následovat –, což způsobilo úplné odvrácení od ezoteriky a okultismu: Buddha, lapače snů, kyvadla, čarodějnické knihy, karty – to všechno vyhodila ven. Místo toho pozvala Matku Boží. Na zdi připevnila kříže. Matka chodila od té doby častěji na mši a také ke zpovědi. „Začala svůj život s Ježíšem, začala budovat živý vztah k němu. Četla Bibli a příběhy svatých. Strach a stres odložila a bylo z ní cítit nové vyzářování.“

Matka se pokoušela také brát děti na mši, modlila se s nimi růženec, chtěla jim přiblížit víru. „Z lásky k matce jsem to dělala s ní, nechtěla jsem ji nechat o samotě, ale srdcem jsem byla nepřítomná. Dokonce jsem byla o Velikonocích u zpovědi – ale s nechutí.“ Čím byla starší, tím měl Bůh v životě Ricardy stále méně místa. Chodila na party, kde se požíval alkohol, měla vztahy s muži – jako náhradu za otce. Nesnášela ticho a vnitřně byla tak prázdná, že často mohla jen plakat.

Jednoho dne, v roce 2006, jí matka navrhla, aby jely do Medžugorje. Ricardě bylo 16 let. Domnívala se, že je to místo pro dovolenou, pláž, party. To by šlo! Později jí matka vysvětlila, že to bude pouť. Ricarda byla šokovaná. „To nemůže matka se mnou dělat, já jsem mladá, chci chodit ven, slavit, účastnit se zábav. Nejraději bych ji uškrtila. Nechci jet na cestu babek, zúčastnit se zálib nějakých důchodkyň!“ Tak líčí názorně svůj tehdejší odpor. Matka slíbila, že když dcery pojedou s ní, uspořádá potom týdenní dovolenou u moře v Itálii. Tak tedy jely.

Autobus byl skutečně plný důchodců. Vedoucí zájezdu měl přes 80 let! Sotva nastoupila, odpočítávala Ricarda hodiny, které tu bude muset strávit, než začne opravdová dovolená. Její výraz tváře a odmítavé poznámky před ostatními lidmi nedávaly pochyb o její špatné náladě. Matka jí vzala stranou a prosila ji, aby se zapřela a udržovala odstup. Nejprve Medžugorje, potom moře. Ricarda viděla, že se matka za ni stydí a vzala si to k srdci. Aby ukázala dobrou vůli, rozhodla se, že se půjde vyzpovídat.

Teď potřebovala všechno sepsat. „Ten list formátu A4 mám ještě dnes. Zepředu i ze zadu počmáraný červenou tužkou. Ve velkém vedru jsem stála hodinu nebo ještě více u jedné z 20 zpovědní. Jako u pokladny supermarketu. Moje nervozita se stupňovala s každým, kdo vyšel plačící ze zpovědnice – mrzutost jako při školních pracích!“

Když jsem vstoupila do zpovědnice, ptala jsem se sama sebe, co tam vlastně budu dělat? Ale kněz vyzařoval neuvěřitelnou lásku. Tak jsem rozbalila svůj lístek, chtěla jsem jej rychle přečíst a zase odejít. Kněz se mě však s úsměvem ptal, odkud přicházím, jak se mi daří... Dávala jsem jenom krátké odpovědi a chtěla

s listem odejít. On mě ale zapletl do rozhovoru – a nakonec jsem mu za hodinu povyprávěla celý svůj život a vyliła si své srdce. S tím knězem jsem se zasmála i zaplakala. To byla správná zpověď. Nejlepší terapie. Bylo mi, jako bych se uzdravila z nemoci, jako by ze mne spadly všechny masky. V mém nitru se něco změnilo a já jsem věděla, že se něco změnilo i v mém životě. Moje srdce bylo teď svobodné,“ září ještě dnes se široce otevřenou náručí.

A říká ještě něco důležitějšího: Během zpovědi jí bylo jasné, že Ježíš je tady, že naslouchá a mluví s ní. „Aničko, musíš jít dovnitř, je to neuvěřitelné,“ říkala, sotva vyšla ze zpovědnice ven, svojí sestře, která netrpělivě čekala. Večer byla mše a adorace. Normálně byla velmi netrpělivá, aby se dostala zpátky do ubytovny. Ale tentokrát se od adorace nemohla vůbec odtrhnout. „Skutečně jsem s Ježíšem mluvila. Žádné bezmyšlenkovité modlitby, nýbrž rozhovor. Když všichni odešli, zůstala jsem na kolenou a pozorovala jsem, jak se stálo něco mění. Po zpovědi jsem pochopila bez dalšího vysvětlování, že mě Ježíš miluje, že mě nikdo nemůže učinit tak šťastnou jako on, proč za mě zemřel na kříži... Tenkrát jsem vykonala první odevzdání života Ježíši. Chtěla jsem přestat plánovat všechno sama a vědět všechno nejlépe, co je pro mě dobré, přenechala jsem Bohu vedení. Byl to start na cestě s Bohem.“ Také pro její sestru to byl nový začátek a obě jdou po nové cestě společně.

Po návratu domů vystavila Ricarda velkou sochu Matky Boží a na stěnu zavěsila kříž. Sestřenice, která na ni čekala, si myslela, že Ricardino rozzáření musí pocházet z nějaké nové lásky. „Ne, tam byli jenom osmdesátiletí!“ smála se. Ale přece, není to nová láska? Od té doby chodila Ricarda ráda, i když ne příliš často, na mši. Mezi učiteli a také mezi přáteli je mnoho ateistů, kteří rádi popichují, když se mluví o víře. Tenkrát bylo pro Ricardu ještě těžké zastávat se nově objevené víry.

Ale nevynechala žádný festival mládeže v Medžugorje, našla také náboženskou skupinu mládeže a mnoho nových přátel. Na druhé straně ale chodila někdy na nevázané party, kde pila hodně alkoholu, hrála po nocích na počítači...! „Určitým způsobem jsem se potácěla mezi dvěma životy. To nebylo správné.“ Tento stav trval dva roky, jak říkala.

V 18 letech se vystěhovala z domu, obývala v Innsbrucku malý byt společně s jednou kamarádkou, začala bez velkého zájmu studovat pedagogiku. Původně jako dítě chtěla studovat medicínu, „abych uzdravila svého tátu, ale to už nebylo možné“. Teď byla poněkud rozkolísaná a bezradná, přednášky navštěvovala nepravidelně, chodila raději za školu, vyrazila na flám také v týdnu a kromě toho sloužila jako servírka až pozdě do noci v jednom lokálu.

Potom se zklamala v jednom vztahu, byla nešťastná, plakala a prosila Boha, aby jí pomohl. „Ano, byla jsem na dně. Ale proto, že jsem byla připravena naslouchat jemu, mohl také on zasáhnout pomocí.“ Musí začít s jiným studiem. Vlastně chtěla přejít na sociální pedagogiku, ale teprve v rozhovoru s vedoucí institutu se rozhodla, že se dá zapsat na náboženskou pedagogiku. Přitom se nikdy nechtěla stát učitelkou a už vůbec ne učitelkou náboženství! Protože už bylo pozdě na nový zápis, rozhodla se v mezidobí studovat. Ale po praktiku, při němž vyprávěla dětem o Ježíši, se ujistila: „To je můj obor. Bůh mne sem poslal.“ V těchto studijních ročnících se stále více odpoutávala od svého dřívějšího života, rozhodovala se být tu zcela pro Ježíše.

„Udělal jsem ze svého rozpolceného života život s Kristem a pro Krista.“ Mnohé jí v tom pomáhalo: setkání mládeže, kde hrála v muzikálu, nové společenství, vyučování, Medžugorje, intenzivní modlitební život, slavení Eucharistie... Teď se hlásí všude k Bohu, úplně jedno, v jaké společnosti je. Jemu předala vedení svého života.

Pět let vyučovala děti ve věku 6 až 14 let náboženství v Serfausu, Fissu, v Ladisu (všechno místa v krásné lyžařské oblasti) v srdci Tyrol, na plný učební úvazek v nové střední škole a na základních školách. Stále znovu prosí o znamení, jestli je to skutečně její cesta. Jednoho dne měly děti psát dopis P. Marii. Jeden kluk, jeden z nejhorších, napsal jednu jedinou větu: „Milá Maria, udělej prosím nějaký zázrak, aby byla moje učitelka náboženství šťastná“ – přesně toto byla přece její modlitba, tedy znamení!

O týden později se ptali žáci, poté co jim pustila video ze svatodušního setkání v Salzburgu, jestli by mohli na toto setká-

ní jet se svojí učitelkou. „Nemohla jsem tomu uvěřit. Jela skoro polovina třídy, takže problematičtí žáci. Bála jsem se, že by mohli odtud utéci. Na modlitbě mnohým moc nezáleželo!“ V Salzburgu předala děti v tichosti Ježíši, aby se o ně postaral. Pro jistotu se postavila v dómě u vchodu, aby sledovala únikovou cestu, kdyby děti chtěly tajně upláchnout. „Ale bylo tomu naopak. Byly tak dojaté, všeho se zúčastnily, tleskaly, poklekaly, zpívaly... Můj strach byl docela zbytečný. Chtěly být dokonce vždycky v první řadě.“

Ricarda na vyhraném Harley-Davidsonu

Zpátky ve škole se její chráněnci nestyděli za nově objevenou viru, nýbrž nadšeně o ní vyprávěli. Neuvěřitelné! A tak se skupiny, které jezdily každoročně do Salzburgu a později do Medžugorje, stále zvětšovaly.

Pro Ricardu to znamenalo, že nově nastoupená cesta je správná. Po pěti letech školy cítila však touhu po dalším kroku, aniž by věděla, co by to mělo být. „Chtěla jsem už u své práce zůstat, ale věděla jsem, že Ježíš chce ještě něco ve mně utišit. Tu jsem se doslechla o škole pro učedníky a moje srdce zahořelo. To je ono!“ Ale to je škola, ze které není možno jednoduše odejít, a peníze nemá taky žádné. Jak to udělat? Potřebuje jasné znamení. Ano, když se Ježíš o potřebné peníze postará...

Jednoho dne navštívila restauraci, ve které se často setkávala s přáteli. Tam bylo možné před několika měsíci vyplnit lístek a vhodit jej do nádoby. „Uvnitř muselo být tisíce lístků, a já jsem nevěděla, že toho dne se koná vylosování.“ Právě když chtěla odejít, zavolali jí z toho lokálu: Kdepak

jste? – No tady, odpověděla udiveně. Měla ihned přijít k losování. A tam se ukázalo, že vyhrála hlavní cenu: motocykl Harley-Davidson! Naši čtenáři jistě uhádnou, že se nechtěla projíždět na Harleyi po krajině, ale prodala jej. Výnos činil 11 000 euro, více než dvojnásobek toho, co potřebovala na školu učedníků a na pobyt v Salzburgu! Bůh má smysl pro humor!

„Následovalo nejkrásnějších devět měsíců mého života, protože jsem mohla položit nový základ, svůj vztah k Ježíši znovu vystavět a posílit. Nejprve jsem si myslela, že daruji Bohu devět měsíců, přitom mi ale on daroval tento čas, za který jsem navěky vděčná. Naučila jsem se, co je moje identita: Být dcerou Boží. A také, co je moje povolání: Přivádět jiné lidi k jejich identitě dcer a synů Božích.“

Na podzim jde zase zpátky do školy. Jsem si jistá, že se děti těší také na svoji nejenom hezkou, ale také laskavou učitelku, která vyzařuje tolik radosti a předává ji dále. Může jim předat také svoji vlastní zkušenost, že Bůh je Otec, který je tu vždycky pro ni a který jako lékař umí vyléčit všechna její zranění.

Mnoho plodů sklízí už teď: Píšíou si modlitební deníčky, konají se poutě atd. „Děti se dotýkají Boha, cítí, že cesta s Bohem je úplně jiná než cesta bez něho. Je podivuhodné, jak tyto děti mohou změnit svět, když svým příkladem vydávají svědectví. Moji žáci to dělají a vyprávějí o tom, co s Ježíšem zažily. Tím dohánějí vždycky dospělé k slzám, přivádějí je k zamyšlení. Mám velkou naději v naši mládež. Bůh s ní zamýšlí veliké věci. Žijeme v době, kdy on mnohé mění, mnoho zjevuje a mnoho mladých lidí mu daruje svůj život.“

Co byste chtěla čtenářům sdělit? „Je jedno, kde žijí a jak se jim daří, Bůh může všechno proměnit a uzdravit. Chtěla bych vás povzbudit, abyste přijali Boha jako Otce, jako tatínka, a ujistit vás, že smíte být jeho dětmi, syny a dcerami. On vydrží všechno, co mu řeknete. Bezpodmínečně vás miluje, aniž byste museli podávat výkony. Musíte mu jenom přenechat vedení v životě. O co více se mu svěříte, o to lépe se vám bude dařit. On má skvělý plán pro váš život. A nezapomeňte vidět v jiných lidech své sourozence a příbrat je na tuto cestu ke společnému Otci.“

Z VISION 2000 - 5/2017 přeložil -mp-

Radost ze života tam, kde se zdá, že už nic nemá smysl!

Zkušenosti s těžce nemocnými

Stav, kdy se už zdraví nedá obnovit, se vyznačuje utrpením a bezmocností. Ztratil tím život svůj smysl? Dnes slyšíme často odpověď: Ano, teď by se měl život ukončit. Ale mezitím se objevují také vědecká pozorování, která ukazují, že se lidé dokážou smířit i s takovými životními situacemi...

„Hlavně, aby bylo zdravé,“ říkávají často nastávající maminky, když mluví o očekávaném dítěti. A „ať žije ve zdraví“ pronáší se přání o narozeninách dítěte. Také „mnoho zdraví v novém roce“ navazuje na „šťastný nový rok“, což si vzájemně přeje me na silvestra. U mnoha lidí máme dojem, že si nemohou vůbec představit, že by mohli být „šťastní“ bez toho, že by nebyli „zdraví“.

Ve své psychotherapeutické práci se často setkávám s lidmi, kteří jsou psychicky nemocní jenom ze strachu před tělesným onemocněním. Ale přitom víme, jak mnoho lidí z našeho okolí zažilo, že je možné navzdory tělesnému onemocnění prožít naplněný život.

K tomu je však nutné přijetí nezměnitelných okolností. V takzvané „modlitbě trpělivosti“ se o tom říká: „Bože, dej mi trpělivost, abych přijímal věci, které nemohu změnit, odvahu změnit věci, které změnit mohu, a moudrost odlišit ty první od těch druhých.“

Pacienti „uvěznění v sobě“, kteří z různých důvodů nemají žádnou kontrolu nad

svými svaly a tím jsou uvěznění ve svém vlastním těle, musí radikálně přijmout svůj stav a vyrovnat se s ním. Podle Nielse Birbaumera, vedoucího Institutu pro lékařskou psychologii a neurobiologii chování na univerzitě v Tübingen, který se už po desetiletí zabývá touto tematikou, se to daří za jistých rámcových podmínek většině pacientů. Je to poznatek, který dodává odvahu.

Dále uvedeme krátkou diskusi s jeho vysvětleními a poznatky z jeho knihy *Tvůj mozek ví více, než si myslíš*.

Mozek pacientů „uvězněných v sobě“ je odpojen od ostatního těla. Nervové signály, které pacient vysílá, nedocházejí ke svalům, tento stav odsuzuje postiženého k absolutní nepohyblivosti. Někteří nejsou schopni ani otevřít oči. Ale uši jsou otevřené, pacient ještě slyší. Rozumí tedy také tomu, když lékaři a příbuzní lehkovážně debatují o odpojení mechanismů udržujících život.

„Být uvězněný sám v sobě“ je tedy pro nás zdravé nepředstavitelně strašné, je to druh smrti zaživa. Jak se ale daří lidem, kteří jsou postiženi tímto osudem? Je ješ-

Bezmocní a závislí – a přesto prožívá velmi mnoho lidí v této situaci radost ze života, jak ukazují měření EEG

tě jejich život hoden žití – jako ležák, stále závislý na pomoci ostatních, přítěž pro všechny, kdo ho milují?

Aby odpověděl na tyto otázky, věnoval Niels Birbaumer velkou část svého výzkumu tomuto tématu a našel různé možnosti, jak komunikovat s postiženými. Nejsou k tomu zapotřebí ani svaly, ani řeč nebo pohyby očí. Jedna z těchto metod pracuje s EEG a se změnami elektrických napětí, která se měří v mozku.

U „zcela uzavřených“ pacientů funguje nejlépe komunikace přes prokrvení mozku. Rozvojem této metody se podařilo navázat kontakt také s lidmi, kteří pomocí jiných metod už měsíce nekomunikovali.

Jak se tedy daří pacientům uzavřeným do sebe? Že by pociťovali spokojenost, nebo dokonce štěstí, to je pro zdravé lidi nepředstavitelné. Speciálně vyvinutými metodami, použitelnými jak u „uzavřených pacientů“, tak také u zdravých lidí, byla tato otázka zkoumána. A hle, odpovědi ukazují, že kvalita života je u obou skupin přibližně stejně vysoká. U ochrnutých (s nějakým degenerativním onemocněním) byl výsledek závislý na stupni přizpůsobivosti aktuálnímu stadiu jejich onemocnění.

Pomocí magnetorezonanční tomografie bylo zkoumáno, jak pochopit kvalitu života pacientů také biologicky. Zdraví a nemocní byli umístěni v tunelu jaderného spinu a byli vystaveni příjemným a nepříjemným obrazům a zvukům (jenom pro ještě slyšící osoby), které vyvolávaly negativní i pozitivní pocity. Přitom se zjistilo, že zkoumané osoby „uvězněné v sobě“ reagovaly zřetelně silněji na pozitivní podněty a zřetelně slaběji na negativní. Čím déle byly odkázány na umělé dýchání, o to byl tento jev výraznější.

Tak dělá tyto silně omezené lidi to, co nás činí šťastnými, ještě šťastnějšími, a to, co dělá nešťastnými, zřetelně méně nešťast-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

vali a urychlovali příchod tohoto Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milování, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Evangelium - Mk 1,1-8

Začátek evangelia o Ježiši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na pouš-

ti: Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. (Jan) kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem Svatým.“

nými. Což podle Birbaumera „neznamená nic jiného, než že jejich kvalita života je větší než ta naše“. Předpokladem pro vysokou kvalitu života je ovšem to, že se pacienti cítí být povzneseni, pěstují neporušené vztahy, tedy že jsou obklopeni „přátelskými, pečlivými a empatickými lidmi“.

Stabilizace, nebo dokonce zvýšení kvality života je možno pozorovat také u jiných těžkých onemocnění, jako je AIDS nebo rakovina, pokud se podaří odstranit bolesti. „Nezřídka vzroste u lidí teprve onemocněním síla k rozhodným změnám v jejich životě.“ Důležité je ovšem, že příjmou diagnózu a zvyknou si na změněný všední život.

Birbaumer vysvětluje, že „milióny lidí, jejichž život se zdá být z pohledu zdravých lidí často už nehodný žít, oni sami jej považují za hodnotný život“ a „toto poznání má být nejdůležitější, když se diskutuje o zacházení s pacientem a o doprovázení při umírání“.

Martin E. P. Seligman, americký profesor psychologie, průkopník „pozitivní psychologie“, k tomu píše ve své knize *Faktor štěstí*: „Pokud jde o štěstí a spokojenost se životem, nepotřebujete se kvůli tomu starat, abyste zůstali zdraví (významný je přitom subjektivní pocit, nikoliv objektivní zdraví).“

To jsou velmi povzbudivé vyhlídky! I když jsme těžce nemocní, staří, nebo jiným způsobem postižení, prožíváme nepřijemný stav, nemusí to znamenat, že musíme svůj život pokládat za nehodný žít a nemusíme ztrácet spokojenost!

Je důležité, jak jsme se už jednou zmínili, abychom tento stav přijali, tedy nenáříkali si. Velmi užitečné je také, abychom si zavčas vybudovali dobrou sociální síť, která nás v různých obtížných životních situacích „zachytí“. Tedy pěstovat rodinné i mimorodinné vztahy.

Martin E. P. Seligman k tomu píše: „Jestliže chcete svoji úroveň štěstí pozvednout dodatečně tím, že změníte své životní okolnosti, pak si musíte vybudovat bohatou sociální síť.“

Z *VISION 2000 - 4/2017* přeložil -mp-

Poznámky redakce:

Autorka je psychoterapeutkou, působí ve Vídni. Ani jedna z knih uvedených v textu není v češtině dostupná.

Suma o darech svatého Josefa (92)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola VI: Proč je třeba, aby byl slaven svátek svatého Josefa

K tomu, aby věřící slavili každoroční oslavy ke cti nejsvětějšího Josefa, jsou nutně vedeni mnoha důvody. Z nich první důvod vychází z příkladu Krista Boha, který praví: „Učte se ode mě.“⁽¹⁾ Sv. Řehoř⁽²⁾ k tomu dodává: „Každý Kristův skutek je pro nás poučením.“⁽³⁾ Taktéž je mravně dobrým, aby všichni věrní služebníci milovali nebo alespoň více ctili toho, jehož miluje a ctí jejich král. Tak Bůh, který se stal člověkem, během svého pobytu na této zemi ctil a vnitřní láskou vpravdě miloval Josefa, podřizoval se mu i vnější pokorou a kvůli nedostatečnosti slabší přirozenosti přijímal od něho dobrodiní.⁽⁴⁾ Proto i my, nechceme-li být shledáni jako nevděční služebníci, jsme nutně vedeni k tomu, abychom uctívali Josefa tím, že každoročně slavíme jeho svátek. Vždyť tuto každoroční úctu obvykle prokazujeme těm svatým, které milujeme a ctíme.

Druhý důvod vychází z rozjímání o nejsvětější Panně Marii: ti, kteří ji nemilují a nectí, jsou podobní nemoudré divě zvěři. Avšak nejsvětější Panna Josefa milovala a více než jiné ctíla, protože byla jeho pravou manželkou a sám Josef ji svými příkazy řídil a ovládal.

Nikdo nemůže být pravým ctitelem nejsvětější Panny, pokud se neusiluje napodobovat její vůli a mravy. Když však ona

žila mezi smrtelníky, snažila se ctít Josefa, svého snoubence. Proto není nejmenších pochyb o tom, že jeho svátek je pro nejsvětější Pannu něčím nejvyšším milým.

Třetí důvod vychází z vynikající svatosti svatého Josefa, o níž rozumně věříme, že je nižší jen vzhledem k nemnohým v blaženém životě, jak je to zřetelné z toho, co bylo řečeno a ještě řečeno bude.⁽⁵⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 11,29.

⁽²⁾ Tedy sv. Řehoř Veliký. [pozn. překl.]

⁽³⁾ V latinském originále: „Omnis Christi actio nostra est instructio.“ Toto úsloví užíval také sv. Tomáš Akvinský: srov. především *Summa theologiae III*, ot. 40, čl. 1, ad 3. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tj. Ježíš Kristus, vtělený Bůh, který je ve své božské přirozenosti zcela dokonalý a na nikom stvořeném nezávislý, vzal na sebe dobrovolně naši slabou lidskou přirozenost jako svou druhou přirozenost. S přijetím této lidské přirozenosti je také spojeno přijetí závislosti na druhých lidech, především na Panně Marii a sv. Josefovi. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tj. ve smyslu, že je jen velmi málo těch, kteří v blaženém životě v nebi převyšují svou svatostí sv. Josefa; zřejmě jen Panna Maria. [pozn. překl.]

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice – Bítov srdečně zvou na **faru v Prosiměřicích** na **DUCHOVNÍ OBNOVU EXERCICIJNÍHO TYPU DOET PROSIMĚŘICE 2018**

Motto: Nezapomeň dojet – na svůj termín DOET!

TERMÍNY:

18. – 21. 1. **pro soluňáky** – vede P. Marek Dunda • Téma: *To je výzva*
1. – 4. 2. **pro marianky střední** – vede P. Marek Dunda • Téma: *Viděli jsme Pána*
8. – 11. 2. **pro ženy** – vede jáhen Ladislav Kinc • Téma: *Duchovní boj*
15. – 18. 2. **pro muže** – vede jáhen Ladislav Kinc • Téma: *Duchovní boj*
22. – 25. 2. **pro marianky malé** – vede P. Marek Dunda • Téma: *Mám cíl*
1. – 4. 3. **pro ženy** – vede P. Milan Plíšek • Téma: *Hovory o víře*
15. – 18. 3. **pro maminky marianek a soluňáků** – vede P. Marek Dunda • Téma: *Milosrdný neváhá*
12. – 15. 4. **pro marianky dospělé** – vede P. Marek Dunda • Téma: *PTNT*

Začínáme vždy ve čtvrtek v 18 hodin a zakončení je v neděli ve 14 hodin.

S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně.

Cena: 300 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční za případné dary navíc).

Příhlášky: Fara Vranov nad Dyjí, Náměstí 20 • e-mail: marek@fatym.com • tel.: 733 755 978.

Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášeno alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen!

Pondělí 11. 12. 2017

6:05 Klapka s ... (104. díl): Junior – Mgr. Zuzana Homolová-Baloghová **7:30** BET LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů – kastelán hradu Karlštejn **7:45** Kde Bůh roní slzy **8:05** Pro víta mundi (131. díl): Manželé Perašínovi **8:45** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc **10:55** Víra do kapsy: Zpověď očima kněze **11:10** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **11:15** O Mlsáčkovi (4. díl): Jak Kundába s Puclíkem přejeli Mlsáčkovi ocásek **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:15** BlueGate na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:40** Zambie: Oratoř, naděje pro mladé **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **14:50** Předání protěného řemesla **15:15** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Klíč k pochopení duchovních potřeb nemocného **16:00** V souvislostech (207. díl) **16:20** Až na konec světa **17:25** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **17:40** Terra Santa news: 6. 12. 2017 **18:05** Česká věda **18:25** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:30** O pasáčku Asafovi (1. díl) **18:45** Radost – Sestra Lucia **19:00** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **20:00** Stíny barbarské noci **20:40** BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mrázek – o Panně Marii Guadalupské **20:55** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček [P] **21:05** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Opět posvětim své jméno... **22:55** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl (233. díl): Kněz – strážce majáku? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 12. 2017

6:05 Muzikanti, hrajte **6:35** Pod lampou **8:40** Česká věda **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (24. díl): Bolest **9:40** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Opět posvětim své jméno... **11:05** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **11:10** O pasáčku Asafovi (1. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Čas pro Malawi **13:05** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **13:25** V souvislostech (207. díl) **13:45** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Kulatý stůl (233. díl): Kněz – strážce majáku? **16:05** Bulharsko – Život ve skrytosti **16:50** Hrdinové víry (12. díl): Ženské ře-hole a jejich osud v době totality **17:55** Mše svatá z Baziliky sv. Petra u příležitosti svátku Panny Marie Guadalupské [L] **19:30** Zpravodajské Noeviny (915. díl): 12. 12. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (134. díl) [P] **21:20** Velehradská zastavení: Díl 6. – Poutníci ze Slovenska **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** U VÁS aneb Festivalové kukátko (20. díl) **23:20** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **23:55** Pro víta mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **0:40** Terra Santa news: 6. 12. 2017 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 12. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (915. díl): 12. 12. 2017 **6:25** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Klíč k pochopení duchovních potřeb nemocného **7:10** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:40** Bratr Prem Bhai – Indie **7:50** Mezi pražci (63. díl): Prosinec 2017 **8:35** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **11:10** O pasáčku Asafovi (2. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

z kaple Telepace [L] **12:55** Exit 316 (24. díl): Bolest **13:15** Stíny barbarské noci **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** O Markétě – Chodské oratorium: Chodské slavnosti 2014 **15:40** Zpravodajské Noeviny (915. díl): 12. 12. 2017 **16:05** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **16:20** Česká věda **16:35** Mexiko – Chiapas: Nářek lidu **17:05** Jak potkávat svět (55. díl): S profesorem Jiřím Hlaváčem **18:30** O pasáčku Asafovi (3. díl) **18:40** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:45** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 3. díl **19:30** Terra Santa news: 13. 12. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (78. díl): Emil Paleček **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Bohdan Stepień – Zákraky Boží milosti [P] **23:00** Generální audience Svatého otce **23:40** Královna a Matka Chorvatů **0:30** Music4mation **0:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 12. 2017

6:05 Až na konec světa **7:05** Noemova pošta: Listopad 2017 **8:35** Terra Santa news: 13. 12. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl (233. díl): Kněz – strážce majáku? **10:50** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče **11:10** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **11:15** O pasáčku Asafovi (3. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže v Židlochovicích **13:20** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:05** Děti Haiti **15:20** Exit 316 (24. díl): Bolest **15:40** Řeckokatolický magazín (134. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (915. díl): 12. 12. 2017 **16:20** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **16:45** Stavitelé měst **17:00** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **17:10** Čas pro Malawi **18:00** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **18:40** O pasáčku Asafovi (4. díl) **18:55** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **19:05** Večeře u Slováků: 3. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (916. díl): 14. 12. 2017 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (135. díl) **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:40** Zpravodajské Noeviny (916. díl): 14. 12. 2017 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 12. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (916. díl): 14. 12. 2017 **6:25** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **6:40** Klapka s ... (103. díl): Petrem Baranem **8:00** Noční univerzita: Bohdan Stepień – Zákraky Boží milosti **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Česká věda **9:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **10:15** Stíny barbarské noci **10:55** Plečníkův kostel sv. Františka v Lublani **11:05** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **11:10** O pasáčku Asafovi (4. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo

veřejné působení **13:25** Návrat lišky Bystroušky na Hukvaldy **13:35** Léta letí k andělům (78. díl): Emil Paleček **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Jak potkávat svět (55. díl): S profesorem Jiřím Hlaváčem **16:00** Zpravodajské Noeviny (916. díl): 14. 12. 2017 **16:20** BlueGate na Mohelnickém dostavníku 2012 **16:50** Buon giorno s Františkem **17:55** Ale on není bílý **18:25** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:30** O pasáčku Asafovi (5. díl) **18:40** Mezi pražci (63. díl): Prosinec 2017 **19:30** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **19:40** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **20:00** Kulatý stůl (234. díl): Židovské kořeny křesťanství [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 3. neděle adventní **22:30** Čas pro Malawi **23:20** Pláč uprostřed ticha **0:00** Dům nejen ze skla (24. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 12. 2017

6:05 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **7:15** Princ, který si vybral Dona Boska **8:00** Skryté poklady: Christian **8:30** Noeland (15. díl) **8:55** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí, hudci **9:00** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř, neboli Statečný mravenec **9:45** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, a Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **10:00** Kazachstán – Slib **10:50** Exit 316 (24. díl): Bolest **11:10** Music4mation **11:35** Zpravodajské Noeviny (916. díl): 14. 12. 2017 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:15** Post Scriptum [P] **12:30** Pod lampou **14:35** Terra Santa news: 13. 12. 2017 **14:55** Večeře u Slováků: 3. neděle adventní **15:25** Vatican magazine (936. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:00** Primášké žezlo: MHF Musica Pura [P] **17:25** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 3. díl **18:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (6. díl) **18:40** Řeckokatolický magazín (134. díl) **18:55** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Co máme dělat my? (Lk 3,10–18) **19:30** V souvislostech (208. díl) [P] **20:00** Guadalupe: Živý obraz **21:00** V pohorách po horách (19. díl): Klak – Lučanská Malá Fatra **21:10** Mezi pražci (63. díl): Prosinec 2017 **22:00** Post Scriptum **22:15** Missio magazín: Listopad 2017 **23:15** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Klíč k pochopení duchovních potřeb nemocného **0:00** Cesta k andělům (93. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 12. 2017

6:05 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **6:30** Až na konec světa **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (135. díl) **8:55** Večeře u Slováků: 3. neděle adventní **9:20** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Co máme dělat my? (Lk 3,10–18) **10:00** Mše svatá z kostela sv. Martina v Rosicích u Brna [L] **11:15** Řeckokatolický magazín (134. díl) **11:30** Česká věda **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (208. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:30** Cesta k andělům (93. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel **14:20** Muzikanti, hrajte **14:55** Guadalupe: Živý obraz **16:00** Noční univerzita: Bohdan Stepień – Zákraky Boží milosti **16:55** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (6. díl): Ohlédnutí za festivalem a zakončení. **17:15** Sobecký obr **17:55** Sedmihlásky (132. díl): Šohajičku, či si [P] **18:00** Cirkus Noeland (27. díl): Roberto, Kekulín a vánoční přání **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) [P] **19:00** O pasáčku Asafovi (7. díl) **19:10** Music4mation **19:30** Exit 316 (25. díl): Život pro druhé [P] **20:00** Papež František a jeho umění vést [P] **20:50** Most **21:20** Nikaragua – Matka všech **21:50** V souvislostech (208. díl) **22:15** Buon giorno s Františkem **23:20** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto čase milosti vás zvu k modlitbě. Modlete se a hledejte mír, děti moje. Ten, který přišel sem na zemi, vám dá svůj pokoj, bez rozdílu, kdo jste a co jste. On, můj Syn, váš bratr, skrze mne vás zve k obrácení, neboť bez Boha nemáte budoucnost ani život věčný. Proto, věřte a modlete se a žijte v milosti a očekávání vašeho osobního setkání s Ním. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Mežugorje, 25. listopadu 2017

Programové tipy TV LUX od 11. 12. 2017 do 17. 12. 2017

Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 11. 12. o 21:55 hod.:

Guadalupe – živý obraz (dokument)

December 1531, Mexiko. Panna Mária sa zjavuje chudobnému indiánske-
mu roľníkovi. Nikto mu to však neverí. Na jej prosbu si zabalí do svojho in-
diánskeho pláštá, „tilmy“, zopár kastílskych ruží, ktoré zázračne rozkvitli
na holej pláni. Neskôr pred biskupom otvorí svoj plášť a odkryje mu zázrak:
obraz Panny Márie Guadalupskej, ktorý je výnimočne reálny.

Utorok 12. 12. o 18:00 hod.:

Svätá omša na sviatok Panny Márie Guadalupskej

Priamy prenos svätej omše za Latinskú Ameriku z Vatikánskej baziliky na
sviatok Panny Márie Guadalupskej, predsedá Svätý Otec František.

Streda 13. 12. o 21:30 hod.: Advent bez Vianoc (dokument)

Rok 1950, Akcia K, všetkých rehoľníkov násilne odviekli do tzv. kárnych
kláštorov na prevýchove v duchu komunistickej ideológie. Aké boli ich prvé
a ďalšie Vianoce, v ktorých zažili nespravodlivé strádanie, a aké sú ich Via-
noce dnes, po 60 rokoch?

Štvrtok 14. 12. o 20:20 hod.: Adorácia

Priamy prenos modlitby pred Najsvätejšou sviatostou zo Svätyně Božieho
milosrdenstva v Košiciach.

Piatok 15. 12. o 17:30 hod.:

Moja misia magazín (Vladyka Milan Šášik)

Cirkev netvorí iba stavby a chrámy, ale predovšetkým spoločnosť, kto-
ré sa v nich s vierou schádza. Aj o tom je misia biskupa Milana Šášika na
Ukrajine a tiež svedectvo protosynkela Bratislavskej gréckokatolíckej epar-
chie Vladimíra Skybu. Moderuje Marek Vaňuš SVD.

Sobota 16. 12. o 20:30 hod. Vlak slobody (dokument)

Dňa 11. septembra 1951 prešiel vlakovou stanicou v Aši osobný vlak č. 3717,
ktorý obstarával pravidelné spojenie medzi mestami Cheb a Aš. Napriek
tomu, že tento vlak mal v Aši konečnú, nezastavil. Naopak, plnou rýchlosťou
išiel ďalej k nemeckej štátnej hranici. Film je zložený najmä z archív-
nych materiálov a rozhovorov s účastníkmi.

Nedeľa 17. 12. o 21:00 hod.: Medzi nebom a zemou

Publicistika Mariána Gavendu s hosťami o rôznych témach.

Liturgická čtení

Nedeľa 10. 12. – 2. nedeľa adventní

1. čt.: Iz 40,1–5.9–11
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: 8a (Pane, ukaž nám své
milosrdenství!)
2. čt.: 2 Petr 3,8–14
Ev.: Mk 1,1–8

Pondělí 11. 12. – nezávazná památka sv. Damasa I.

1. čt.: Iz 35,1–10
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: srov. Iz 35,4d (Hle, Bůh
nás přijde a spasí nás.)
Ev.: Lk 5,17–26

Úterý 12. 12. – nezávazná památka Panny Marie Guadalupské

1. čt.: Iz 40,1–11
Ž 96(95),1–2.3+10ac.11–13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9–10 (Hle, náš
Bůh přijde s mocí.)
Ev.: Mt 18,12–14

Středa 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Iz 40,25–31
Ž 103(102),1–2.3–4.8+10
Odp.: 1a (Veleb, duše má,
Hospodina!)
Ev.: Mt 11,28–30

Čtvrtek 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 41,13–20
Ž 145(144),1+9.10–11.12–13ab
Odp.: 8 (Milosrdný a milostivý
je Hospodin, shovívavý a plný
lásky.)
Ev.: Mt 11,11–15

Pátek 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 48,17–19
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (Kdo tě,
Pane, následuje, bude mít světlo
života.)
Ev.: Mt 11,16–19

Sobota 16. 12. – ferie

1. čt.: Sir 48,1–4.9–11
Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
Odp.: 4 (Bože náš, obnov nás,
rozjasni svou tvář, a budeme
spaseni.)
Ev.: Mt 17,10–13

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. PROSINCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 12.		PO 11. 12.		ÚT 12. 12.		ST 13. 12.		ČT 14. 12.		PÁ 15. 12.		SO 16. 12.	
Antifona	42	40	42	40	42	40	1708	1924	1734	1953	42	40	42	40
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	42	40	42	40	1709	1926	1734	1953	42	40	42	40
Antifony	70	71	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	70	71	74	76	77	79	1710	1926	1735	1954	86	91	90	94
Antifona k Zach. kantiku	70	72	74	76	77	80	1614	1829	1735	1954	87	91	90	95
Prosby	70	72	74	76	77	80	1711	1927	1724	1943	87	91	90	95
Závěrečná modlitba	71	73	1613	1828	78	1828	1614	1829	1615	1830	87	92	90	95
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	71	73	75	77	78	81	81	84	84	88	88	92	91	96
Závěrečná modlitba	71	73	75	77	78	80	81	84	84	88	87	92	90	95
Nešpory:														
Hymnus	41	39	41	39	41	39	41	39	1714	1932	1736	1955	41	39
Antifony	68	70	72	74	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	69	70	72	74	76	78	79	82	1717	1934	1737	1956	89	93
Ant. ke kant. P. M.	69	70	73	75	76	78	79	82	1614	1829	1737	1956	89	93
Prosby	69	71	73	75	76	79	79	82	1718	1936	1731	1950	89	93
Záv. modlitba	71	73	71	73	1613	1828	78	1828	1614	1829	1615	1830	87	92
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

ŽIVOT MODLITBY

MODLITBA S TEREZIÍ OD JEŽÍŠE
Milada Jirina Burgerová • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Úvod sr. Milada od Spasitele světa, OCD

Svatá Terezie od Ježíše měla mimořádný dar ukazovat na krásu vnitřního života, přivádět druhé lidi k Bohu a k modlitbě a uvádět do tajemství života s ním. Svě nadšení a fascinaci Bohem přenášela i na druhé. Záměrem této knihy je představit smysl a význam modlitby, modlitebni a duchovní rozvoj a každodenní život s Pánem podle učení svaté Terezie, pomoci čtenáři v modlitebni praxi a posílit jeho duchovní život.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 115x179 mm, 424 stran, 349 Kč

ELIÁŠ V JERUZALÉMĚ

Michael D. O'Brien • Z angličtiny přeložila Lucie Cekotová • Odpovědný redaktor P. Štěpán Smolen • Redakční spolupráce Kateřina Kutarňová, Milan Žonca a Martina Nicolson

Pokračování příběhu otce Eliáše, druhý díl. Drama vrcholí, odehrává se během pouhého jednoho týdne na omezené ploše palestinských autonomních území a státu Izrael. Karmelitán, stíhaný pro vraždu, kterou nespáchal, nyní přichází v utajení do Jeruzaléma, aby se zde znovu postavil Prezidentovi, pokusil se ho přivést k pokání a varoval před ním lidstvo. Prozřetelnost chystá otci Eliášovi setkání s hříšníky i světci a připravuje ho na poslední konfrontaci s Mužem hříchu. Do velké události na Chrámové hoře zbývá osm dní...

Hesperion, z. s. • Váz., přebal, 140x207 mm, 224 stran, 269 Kč

ROMÁNY

OTEC ELIÁŠ • APOKALYPSA

Michael D. O'Brien • Z angličtiny přeložil Eduard Geisler • Odpovědný redaktor P. Štěpán Smolen • Redakční spolupráce Kateřina Kutarňová, Milan Žonca a Martina Nicolson

Karmelitánský kněz, otec Eliáš, zažil v dětství hrůzu holokaustu, v mládí úspěch jako přední izraelský politik a právník. Nyní tráví své dny modlitbou a pokáním v kláštěře. Je však Církví vyslán, aby se utkal s nej-mocnějším mužem planety, snad Antikristem skrývajícím se pod maskou mírotvůrce a globálního sjednotitele. Podaří se knězi zabránit celosvětové zkáze?

Hesperion, z. s. • Druhé, upravené vydání Váz., přebal, 140x207 mm, 520 stran, 389 Kč

LOVIL SMRT, NAŠEL ŽIVOT • NOVÝ ZAČÁTEK VYHOŘELÉHO REPORTÉRA V SARAJEVU

Franco di Mare • Z italského přeložila Stanislava Šebková • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

Do obleženého Sarajeva je roku 1992 vyslán válečný zpravodaj italské televize Marco de Luca. Jednou natáčí v místním poboženém sirotčinci. Bombardování přežilo i malé tmavovlasé děvčátko, které se k němu instinktivně přimkne. Napadne ho bláznivá myšlenka, že by mohl sirotka adoptovat... Román známého televizního reportéra se v Itálii setkal s velkým čtenářským ohlasem, dočkal se několika vydání i filmového zpracování (*Langelo di Sarajevo*).

Karmelitánské nakladatelství Brož., 132x189 mm, 224 stran, 349 Kč

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2018 jsme uveřejnili na této stránce ve Světlo č. 42.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Magr. Daniel Dehner, redaktor Magr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.